

UNIVERSUL ȘCOLII

- *Editorial*
- *Evenimente din viața școlii*
- *Opinii*
- *Didactica*
- *Proiecte educaționale*
- *Edi*
- *Noutăți editoriale*
- *Diverse*
- *Informații utile*

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,E-mail: ccdab@yahoo.com**Director:****Prof. Deák – Székely Szilárd Levente****Redactor șef:** prof. Oros Ligia Elena**Redactori:** prof. Comaniciu Cristina, prof. Jude Laurențiu, prof. Nandrea Maria, ing. ec. Onișoru Viorica**Colaboratori:** insp. gen. adj. prof. Dărămuș Eugenia Marcela

lector univ. dr. Scheau Ioan

Tehnoredactare: aj. analist programator Popa Ioan**Corectura:** Prof. Nandrea Maria**SUMAR**

Profesor sau elev? – Prof. Jude Laurențiu	2
Seismologie în școală, Sion, Elveția – Prof. Pop Elena	3
Evaluarea competențelor de receptare a mesajului scris la ciclul gimnazial / liceal – Prof. Tiutiu Grațela	4
Stimularea creativității prin jocul didactic – Prof. înv. Primar Oneș Ana - Maria	6
Educarea elevilor în vederea însușirii unor norme de comportament ecologic – Prof. Turcu Iuliana	8
Corelate ale educației permanente. Educație și competențe – Prof. educator Mureșan – Chira Gabriel	10
Metode interactive folosite în cadrul orelor de limba română – Prof. înv. Primar Chivoiu Ileana, În. Ștef Florina	11
Dezvoltarea capacităților de autoevaluare în ciclul primar – Prof. înv. primar Gligor Dana	16
Dezvoltarea creativității în exprimarea orală a elevilor din ciclul primar – Prof. înv. primar Marc Aurica	17
Dezvoltarea abilităților socio-emoționale la vârsta preșcolară (nivelul 3-6 ani) – Prof. înv. preșcolar Cibu Maria	18
Putem învăța programare jucându-ne – Prof. Mureșan Laura	21
Multiculturalism și curriculum școlar intercultural – Prof. Ianc Mirela	23

© Autorii, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

PROFESOR SAU ELEV?

Prof. Jude Laurențiu, Colegiul Național „Horea Cloșca și Crișan” Alba Iulia

Folosirea noilor tehnologii de către educator în predare diferitelor discipline, îl pune pe elev în fața unor situații noi, pe care nu le avea în învățământul tradițional; elevul devine profesor și profesorul elev. Pentru a lucra în noile condiții, profesorii trebuie să capete o serie de cunoștințe și deprinderi în utilizarea noilor tehnologii care devin suportul pentru dezvoltarea cunoașterii și atunci când nu se descurcă să ceară ajutor de la elevi.

De exemplu în metoda Mozaicul elevul este profesor și profesorul este elev

Prezentarea pe scurt a metodei:

Structurile cooperative de tip mozaic presupun formarea unor grupuri cooperative, în cadrul cărora fiecare membru al grupului devine expert în anumite probleme specifice materialului propus spre învățare.

Schema specifică:

- grupuri cooperative (distribuirea materialelor);
- grupuri expert (învățare și pregătire);
- grupuri cooperative (predare și verificare).

Etape de bază:

1. Profesorul împarte tema de predat pe subteme (exemplu 5 subteme: subtema 1, ș.a.m.d...)

2. Formarea grupurilor cooperative și distribuirea materialelor de lucru

Profesorul împarte elevii în grupe cooperative (formată din 5 elevi). În grupă fiecare elev primește un număr diferit de identificare (de la 1 la 5)

3. Formarea grupurilor de experți

Solicită elevilor să se reaseze în noi grupuri de experți (grupa elevilor cu nr. de identificare 1. ș.a.m.d...)

4. Învățarea subtemei la nivelul grupurilor de experți și pregătirea prezentărilor

Profesorul împarte subtemele la grupele de experți (subtema 1 la grupa de experți 1, ș.a.m.d...). Solicită elevilor să-și învețe subtema și să pregătească prezentarea ei celorlalți elevi. Experții studiază și aprofundează împreună materialul distribuit, identifică modalități eficiente de „predare” a respectivului conținut, precum și de verificare a modului în care s-a realizat înțelegerea acestuia de către colegii din grupul cooperativ. În caz de neclarități să între pe internet și să le clarifice...

5. Realizarea prezentărilor (predarea) și verificarea rezultatelor învățării

Experții revin în grupurile cooperative, unde fiecare expert „predă” conținuturile aferente subtemei sale (în ordinea de la 1 la 5), modalitatea de transmitere trebuie să fie concisă, stimulativă, atractivă;

Fiecare elev din grupul cooperativ învață cunoștințele pe care le transmit în ordine experți.

6. Evaluarea

Evaluarea se poate realiza printr-un test pe calculator cu răspunsuri la alegere, prin răspunsuri orale la întrebările adresate de profesor, printr-o prezentare a materialului predat de colegi, prin elaborarea unui eseu pentru ora următoare ce va fi pus pe blog etc.

Avantaje: sunt o mulțime de avantaje dintre care cele mai utile sunt:

- Dezvoltarea competențelor de comunicare; toată lumea comunică fără a ști de fapt ce! De fapt nici cadrul didactic nu trebuie să-și știe lecția;
- Dezvoltarea competențelor cognitive; greșelile științifice nu sunt importante (imposibil de sesizat în totalitate de profesor când fiecare grupă și elev din grupă are ritmul ei de lucru de lucru limitat de cel mult 50 de minute);

- Consolidarea încrederii în propriile forțe; toată lumea este expert;
- Formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă; toți vorbesc și nimeni nu înțelege;
- Dezvoltarea unui nou tip de responsabilitate individuală; de a fi competent în predare fără a ști ce predai, a explica altora ceea ce nu înțelegi etc.

În această metodă copiii se ajută unii pe alții să învețe, împărtășindu-și ideile. Învăță cum să învețe, se exprimă liber, experimentează, și este un pas major în a demonstra că profesorul este inutil. Că se poate și fără cadru didactic, și fără școală în varianta actuală.

Copiii sunt convinși că sunt capabili:

- să asigure conducerea grupului;
- să coordoneze comunicarea, învățarea;
- să stabilească un climat de încredere;
- să poată lua decizii;
- să medieze conflicte;
- să fie motivați să acționeze conform cerințelor;
- să se evalueze.

Părinții sunt convinși că au copii mai bine pregătiți decât cadrul didactic și că-i pot da „clasă”.

Evident conform acestei metode cadrul didactic este un auxiliar pe care deja elevii (și părinții) se pot debarasa și să-l înlocuiască cu computerul.

Bibliografie:

1. Fundamente psihopedagogice ale utilizării TIC în formarea continuă a cadrelor didactice din aria curriculară Matematică și științe ale naturii, <http://moodle.proweb.ssai.valahia.ro/course/>;
2. Tehnologii și aplicații multimedia/hypermedia pentru educația modernă, <http://moodle.proweb.ssai.valahia.ro/course/>;
3. Aplicații educaționale WEB 2.0 în aria curriculară Matematică și Științe ale Naturii, <http://moodle.proweb.ssai.valahia.ro/course/>;
4. Instrumentație virtuală și software educațional, <http://moodle.proweb.ssai.valahia.ro/course/>;
5. Transhumanism, Gheorghe PIPEREA, <http://www.juridice.ro/379821/transhumanism.html>

SEISMOLOGIE ÎN ȘCOALĂ, SION, ELVEȚIA (20-24 OCTOMBRIE 2014)

Prof. Pop Elena, Școala Gimnazială „Lucian Blaga” Ocna Mureș

Oameni de știință și experți în educație din Italia, Franța, Elveția și Marea Britanie au organizat un atelier de formare continuă destinat profesorilor de științe sau Geosciences care sunt interesați în a afla modul de utilizare a seismologiei în propriile săli de clasă, pentru a putea informa elevii interesați într-o gamă largă de subiecte de știință și ca un context relevant social pentru viața de zi cu zi de lucru a oamenilor de știință.

Atelierul de lucru a rulat timp de cinci zile în localitatea Sion din Elveția și a inclus prelegeri, sesiuni practice și vizite pe teren.

Am fost fericită să particip la acest seminar alături de profesori din mai multe țări din toată lumea.

A fost o oportunitate pentru toate cadrele didactice participante, astfel ne-am îmbogățit cunoștințele în seismologie.

Un atelier de lucru practic condusă de o echipă de „*cutremure în școală*”, a fost prezentat tuturor participanților.

Obiective educaționale urmărite:

- experimentarea unor noi metode de planificare și implementare a unor activități didactice;
- instruirea elevilor și profesorilor în analiza și interpretarea datelor seismologice;
- realizarea unor materiale educaționale comprehensive;
- instalarea în școli a unor seismometre și utilizarea acestora și a datelor înregistrate în scop didactic și educativ;
- dezvoltarea unor module în cadrul curriculum-ului școlar și propunerea pentru implementarea acestora în programa școlară obligatorie;
- impact în acțiunea de prevenire a riscului seismic printr-o acțiune de informare, popularizare și conștientizare prin intermediul elevilor și profesorilor, a familiilor acestora și în final a publicului larg.

Am plecat lăsând orașul Sion în urmă cu toate frumusețile lui, cu convingerea că Pământul pe care îl călcăm în fiecare zi ar trebui călcat mai ușor, abia atins, iar aerul pe care-l respirăm trebuie să fie mereu îngrijit pentru ca să-și păstreze parfumul numit **"De acasă"**. Acestea sunt singurele moșteniri lăsate de înaintașii noștri.

Pământ, aer, apă, ce săracă moștenire ar putea spune cineva, iar noi resemnați și timizi invităm pe oricine în lumea noastră care dincolo de simplitatea cuvintelor pământ, aer, apa ascunde cea mai mare comoară a lumii: iubire, speranță, libertate.

EVALUAREA COMPETENȚEI DE RECEPTARE A MESAJULUI SCRIS LA CICLUL GIMNAZIAL/LICEAL

Profesor Tiutiu Grațiela - Colegiul Național „ Bethlen Gabor” Aiud

Atunci când se pomenește de evaluare, pentru copii sună ca un fel de amenințare, ca o pedeapsă. Cred că scopul principal al evaluării este cel formativ, atât pentru profesor, cât și pentru elev, pentru că, pe baza informațiilor obținute prin evaluările curente, se pot lua decizii privind organizarea predării, urmărirea progresului, observarea dificultăților în învățare și alegerea metodelor optime. De aceea, evaluarea n-ar trebui să sancționeze, ci să ofere informații despre ce știe și ce poate să facă elevul cu ceea ce știe.

În receptarea mesajului scris, la gimnaziu, dar și la liceu, elevul ia contact cu diferite tipuri de texte, pe care le găsește în manuale, însă există mari diferențe între ceea ce face în clasă, conform programei școlare, și ceea ce i se cere la examenele de testare națională, respectiv la examenul de bacalaureat.

De exemplu, la gimnaziu, în manualele alternative pe care le avem la dispoziție, se regăsesc exerciții de acord, de sesizare a raportului dintre realitate și ficțiune, iar ca aplicații practice, elevii au de rezolvat cerințe care presupun compuneri imaginative, relatarea unor fapte și întâmplări, exerciții de redactare a unui text, pornind de la cuvinte date. La examenul de testare națională, acestea nu se mai regăsesc, ele fiind înlocuite cu cerințe la care răspunsul este un clișeu.

De asemenea, în manual sunt cuprinse, în vederea nuanțării exprimării, exerciții de reformulare a unor pasaje din textele studiate, cu folosirea unor sinonime sau antonime, activități de scriere reflexivă în care să-și expună opiniile. Textele bogate în arhaisme sau regionalisme îi îndepărtează pe elevi de la lectură, foarte puțini fiind cei care reușesc să înțeleagă sensul unui cuvânt necunoscut prin apel la context.

Deși sunt multe exerciții de povestire a unor texte narative, filme sau piese de teatru vizionate, specifice vârstei, completate cu exerciții de redactare a unor descrieri de tip tablou și de tip portret, de scriere corectă, de alcătuire a rezumatului unui text, de transformare a vorbirii directe în vorbire indirectă, elevii nu au ca model, în manual, descrierea unor evenimente culturale precum lansarea de carte, vernisajul unei expoziții, premiera unui spectacol de teatru, festivități de premiere, care nu sunt foarte frecvente în orașele mici, însă, la examenele naționale sunt considerate a fi potrivite pentru cerințele de nivel mediu, fiind evaluate prin cerințe specifice. Este cazul examenului de anul trecut, când elevilor li s-a cerut să prezinte o întâlnire cu un scriitor contemporan.

Nu există programă diferențiată de pentru minorități și nici pentru elevii cu probleme speciale, deși tot mai mulți elevi au nevoie de adaptare curriculară.

Este complicat să studiezi la gimnaziu poezii de Tudor Arghezi, Lucian Blaga și Nichita Stănescu, cuprinse în manualele actuale, nemodificate și neadaptate vârstei copiilor, iar dacă de-a lungul celor patru ani de gimnaziu copiii reușesc să facă diferența între basm, nuvelă, roman, între genul liric, epic și dramatic, evaluarea făcându-se constant, surpriza intervine la sfârșitul clasei a VIII-a, când, din cauza unor cerințe formulate nepotrivit sau sofisticat, deși elevilor li se cere ceva ce nu le este străin, nerecunoscând tipul de cerință, apar blocaje. La fel se întâmplă când, luat din context, un fragment de text literar dat nu mai are aceeași semnificație cu ceea ce se așteaptă ca răspuns.

Consider o prioritate adaptarea textelor la vârsta și nevoile elevilor din ciclul gimnazial. La clasele liceale ar fi de dorit selectarea și eliminarea textelor care să nu mai fie depășite, alegerea altor texte cu mesaje și situații actuale sau de interes general. De asemenea, pentru pregătirea probei orale de bacalaureat, bazată, în principal, pe receptarea mesajului scris, este necesară familiarizarea elevilor cu texte nonliterare asemănătoare celor de la examen, ca să nu mai amintim lipsa totală de interes față de o probă ce nu are ca finalitate decât obținerea unui calificativ absolut nefolositor și nevalid.

Evaluarea orientează și reglează predarea și învățarea, iar un feedback pozitiv și eficient este unul realist, bine intenționat, aplicabil și care poate aduce îmbunătățiri. Un feedback întârziat amână performanțele sau atingerea obiectivelor, iar lipsa lui spune multe: din punctul de vedere al profesorului, acesta nu își poate da seama în ce măsură și-a atins obiectivele sau dacă și le-a atins. Din punctul de vedere al elevilor, aceștia pot fi derutați și nedumeriți, neștiind dacă au rezolvat corect anumite sarcini. Profesorul și elevii sunt parteneri în actul educațional, deci lipsa feedback-ului îi dezavantajează pe toți. Am constatat că este important ca elevii să afle imediat dacă răspunsul lor este corect, căci, altfel, în clasă va fi o stare de incertitudine și nesiguranță.

Totodată, feedback-ul are rolul unui diagnostic, al unui semnal de alarmă, atât pentru elev, cât și pentru profesor. Cred, așadar, că evaluarea și acordarea cu ritmicitate a feedback-ului sunt elemente care conduc la o relație deschisă, favorabilă învățării și poate fi un indiciu, nu atât legat de valoarea unui om ca profesor, cât despre valoarea unui profesor ca om.

STIMULAREA CREATIVITĂȚII PRIN JOCUL DIDACTIC

Prof. înv. primar Oneț Ana-Maria, Școala Gimnazială „Ion Bîanu” Valea Lungă

Asimilarea continuă de cunoștințe mereu noi, dar mai ales responsabilitatea față de calitatea asimilării lor, situații de colaborare și competiție, responsabilitatea și disciplina față de muncă, caracterul evident al regulilor implicate în viața școlară, creează sentimente sociale și lărgesc viața interioară a copilului. Procesul de adaptare se intensifică și se concentrează pe atenția față de un nou adult și nu se mai limitează la părinți. Învățătorul începe să joace un rol de prim ordin în viața copilului. Pentru copil el este reprezentantul marii societăți, al idealurilor și aspirațiilor sale.

A considera creativ ca fiind atributul anumitor persoane este din punct de vedere pedagogic a constata că, de fapt, el nu descoperă lumea ci o recrează.

Jocurile copilăriei sunt primele „capodopere”, îmbină fantasticul și realul cu naturalețea de care sunt capabili doar prea puțini dintre adulții care se considera artiști. De asemenea, nenumărați copii prezintă înclinații artistice sau tehnice. Ce se întâmplă oare peste ani, de ce se petrece fenomenul de „pierdere a talentelor”? În sens pavlovian, putem spune că se realizează o „inhibiție a reflexului creator”. Copilul prezintă din ce în ce mai puțin elan creator. Devine din ce în ce mai conformist.

Conceptul de creativitate admite o mare contribuție a factorilor de mediu și de educație în formarea creativă a fiecărui individ uman.

Învățătorul, scria Gheorghe Asachi, „exercită o profesie și nicidecum o meserie. Funcțiile sale sunt cu totul intelectuale, cu totul morale, în relațiile întotdeauna sociale”.

În contextul noii reforme a învățământului se pune, în mod firesc, un puternic accent pe dezvoltarea creativității școlarului mic, pentru fiecare oră atașându-se o secvență de „extinderi”, modalitate prin care învățătorul poate dezvolta această latură a personalității umane.

Ori de câte ori un copil, pus în fața unei probleme, restructurează datele problemei sau imaginează procedeul ce conduce la soluție, „independent de faptul dacă aceasta este o sarcină școlară, a vieții curente sau un test, el înfăptuiește o invenție”. (P. Oleron). Este clar că, în acest sens, creativitatea nu este un simplu proces de cunoaștere, ci, în cadrul cunoașterii, este un fenomen complex aptitudinal ce ține de intersectarea operațională a celor mai importante procese cognitive și noncognitive cu finalitate eficientă în luarea deciziilor și în realizarea acțiunilor rezolutive după un plan elaborat independent sau dirijat rațional și la timp de către învățător.

De cele mai multe ori se ignoră faptul că omul este, prin structura sa biologică, o ființă autocinetică și că dreptul la mișcare nu poate fi abolit de nici un fel de normă didactică. În activitatea didactică nu trebuie ignorat raportul dintre evoluția randamentului intelectual și starea fizică generală. Jocurile didactice oferă un cadru propice pentru învățarea activă, participativă, stimulând inițiativa și creativitatea elevului. Obiectivele instructiv-educative ale fiecărui obiect de studiu pot fi mai bine realizate prin utilizarea jocului. Acesta, prin natura sa, cuprinde o motivație intrinsecă de a mobiliza resursele psihice ale copiilor, de a asigura participarea lor creatoare, de a le capta interesul, de a-i angaja afectiv și atitudinal. Elementele de joc: descoperirea, ghicirea, simularea, întrecerea, surpriza, așteptarea vor asigura mobilizarea efortului propriu în descoperirea unor soluții, în rezolvarea unor probleme, stimulând puterea de investigații și cointeresarea continuă. Jocul este foarte important, sub variatele sale forme, în dezvoltarea copilului, importante subliniate de numeroase teorii ale jocului din literatura pedagogică și de locul acestuia în diferite sisteme de educație. Jocul are o valoare funcțională ce rezidă în faptul că el transpune simbolic copilul în rolurile adultului. De aici decurge importanța îmbogățirii impresiilor copiilor despre viața și activitatea oamenilor dintr-o sferă largă, de domenii profesionale, accesibile înțelegerii lor.

Copilul se joacă de-a ceea ce a văzut sau a auzit. Modelele de urmat pe care el le transpune în joc izvorăsc din realitatea apropiată, din viața și activitatea adulților din preajma lui. Pe această cale își asimilează semnificația socială a rolurilor care îl așteaptă în viață. Prin joc, copilul învață cu plăcere, devine interesat de activitățile ce se desfășoară. Datorită conținutului și modului de desfășurare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregului colectiv al clasei,

dezvoltă spiritul de echipă, de înțajutorare, formează și dezvoltă unele deprinderi elementare și de muncă organizată.

Jocurile didactice sunt un mijloc foarte important și pentru realizarea sarcinilor educației morale. Ele contribuie la dezvoltarea stăpânirii de sine, a autocontrolului, a spiritului de independență, a disciplinei conștiente, a spiritului colectiv și a altor calități de voință și de caracter. În joc copiii învață să se ajute unii pe alții, să se bucure de succesele colegilor, să aprecieze nepărtinitor succesele altora. Așadar, jocurile didactice exercită o influență pozitivă asupra întregii personalități a copilului. Ele pot însoți fiecare obiect de învățământ, fiecare lecție luând și forma unor întreceri, concursuri între toți elevii, între rânduri de bănci, grupe de elevi. Voi prezenta în continuare câteva jocuri didactice folosite la educație plastică pentru dezvoltarea creativității.

Continuă tu! este un exercițiu care cere îmbogățirea formei date. Se oferă spre observare o planșă pe care au fost desenate fragmente, elemente, forme: o roată, un cioc, un triunghi, o haină, o frunză, o petală și se cere elevilor să constituie, alegând dintre posibilități pe aceea care li se pare cea mai potrivită, pentru a realiza ei înșiși o compoziție, completând partea aleasă cu elementele care întregesc forma.

Un tablou neterminat este un exercițiu care vizează imaginația, creativitatea, cât și inteligența și abilitatea de a desena. Se prezintă o lucrare neterminată (sunt trasate doar câteva linii) și se cere elevilor să o continue.

Creează un model este un joc ce urmărește inventivitatea, simțul măsurii, ritmul și originalitatea. Se cere elevilor să folosească semnele: /, +, *, |, în orice poziție, în orice ordine și repetate de câte ori vor pentru a realiza un desen decorativ (friză, chenar sau un obiect astfel decorat - vază, ulcior, farfurie, covor).

Jocul Kim, dezvoltă memoria vizuală – grafică—o serie de 8 – 12 obiecte sunt puse pe catedră și se lasă un timp în câmpul vizual al copiilor, apoi se acoperă cu o pânză. Copiii vor desena toate obiectele pe care și le amintesc.

Tunelul este joc ce urmărește dezvoltarea memoriei vizuale, plecând de la datele percepute într-o anumită ordine. Un copil confecționează un colier din mărgelile multicolore cu o anumită alternanță de culoare. Diversitatea culorilor diferă de la o clasă la alta. La clasa pregătitoare 2 culori, urmând ca numărul acestora să crească la clasele următoare. Colierul va fi introdus sub un tunel format dintr-o bucată de carton pliat în două. Copiii trebuie să-și imagineze și să spună ordinea perlelor la ieșirea din tunel (ordinea directă sau ordinea inversă).

Serii de desene este un joc pentru dezvoltarea memoriei vizuale și atenției. Se execută la tablă, sub ochii elevilor, o serie de desene și, în timp ce atenția copiilor este distrasă, se șterge unul sau mai multe. Elevii trebuie să identifice desenul sau desenele care au fost șterse.

Jocul punctelor —elevii trebuie să unească punctele date cu un număr dat de drepte fără să ridice creionul de pe hârtie și fără să revină pe același traseu. Gama jocurilor didactice este foarte variată. Imaginația învățătorului poate genera jocuri noi, dintre cele mai ingenioase.

Jocurile didactice contribuie la dezvoltarea unei gândiri creatoare, la formarea priceperilor și deprinderilor de activitate independentă. De aceea, metoda jocurilor trebuie să facă parte din strategiile didactice de predare-învățare.

Bibliografie:

Cerghit, I., 2002. Sisteme de instruire alternative și complementare, Structuri, stiluri, strategii, Editura Aramis, București

Ludmila Preda, Mirela Paraschiv—Educația plastică în ciclul primar, Editura Didactica Nova, Craiova, 2003

Rafila Cotuna—Locul și rolul jocului didactic în învățare, Revista Învățământul primar nr. 3-4, Editura Miniped, București, 2005

Miron Ionescu, Ioan Radu—Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

EDUCAREA ELEVILOR ÎN VEDEREA ÎNSUȘIRII UNOR NORME DE COMPORTAMENT ECOLOGIC

Prof. Turcu Iuliana, Școala Gimnazială „Vasile Goldiș” Alba Iulia

Prin mediu înconjurător sau mediu ambiant se înțelege ansamblul de elemente și fenomene naturale și artificiale de la exteriorul Terrei, care condiționează viața în general și pe cea a omului în special. Starea mediului înconjurător, ce depinde numai și numai de fiecare dintre noi, ne afectează în mod direct viața și sănătatea noastră. Este nevoie de mai multă atenție și de mai multă responsabilitate din partea fiecărui cetățean pentru a trăi într-un mediu curat, pentru a respira aer curat, pentru a bea apă curată și pentru a putea folosi condițiile de viață pe care ni le oferă natura. Însă, se pare că oamenii tratează cu neglijență acest aspect important al vieții lor, ceea ce duce la agravarea procesului de poluare și distrugere a mediului și implicit la distrugerea sănătății fiecăruia dintre noi și a celor din jur.

Înțelegerea fenomenelor legate de evoluția societății omenești în contextul protejării mediului este o parte a educației elementare a fiecărui cetățean. Degradarea mediului afectează siguranța zilei de mâine. Problemele de ecologie sunt probleme cu care se confruntă zilnic societatea noastră, iar fiecare individ are un rol cât de mic. Educația în spiritul protecției mediului, a atitudinii de respect și valorificare a tot ce oferă mediul în mod rațional este o datorie a noastră, a învățătorilor. Școala are la îndemână multiple posibilități de realizare a unei temeinice pregătiri ecologice ale elevilor care să se materializeze în formarea unui comportament și a unei culturi ecologice. Dacă reușim să le transmitem cunoștințele necesare antrenându-i în acțiuni simple, le formăm deprinderi de îngrijire și ocrotire a mediului înconjurător, dacă acum, în fragedă copilărie, le trezim dragostea față de natură, aceste reprezentări, acum conturate, vor rămâne vii tot restul vieții.

Cea mai mare responsabilitate pentru poluarea mediului o poartă omul, poluarea fiind consecința activității social – economice a acestuia.

Poluarea planetei se agravează pe zi ce trece și se pare că populația nu acordă interes acestui proces nociv. Convingerea că această problemă este doar a specialiștilor și a forurilor internaționale, este tot atât de eronată, pe cât este și de gravă. Ocrotirea planetei este o problemă mondială, și, tocmai de aceea, fiecare om trebuie să-și asume această responsabilitate.

Trecerea ecologiei de la stadiul de simplă disciplină științifică la cea de problemă a conștiinței comune, națională și internațională, reprezintă o realitate tristă în zilele noastre, când distrugerea echilibrului natural al întregii planete este iminentă. Lupta împotriva poluării întregii planete solicită colaborare și cooperare internațională și de aceea depinde de noi dacă vom trăi într-un mediu curat, sănătos și nepoluat. Stă în puterea omului să ia măsuri eficiente și să găsească soluții pentru a opri continuarea și agravarea acestui proces dăunător. Educația ecologică trebuie să înceapă și chiar începe încă din primii ani, atunci când mama sau alt membru al familiei îi arată o floare, o pasăre, un animal sau chiar un fir de iarbă. Mai târziu, acest rol important îi revine școlii, învățătorului. Numai cunoscând bine natura, tot ceea ce este viu și-l înconjoară, elevul va înțelege importanța acesteia în viața sa, va ști cum să o ocrotească și să o îngrijească.

Educația ecologică la această vârstă presupune din partea învățătorului creativitate, spontaneitate și consecvență în abordarea problemelor legate de mediu.

Prin contactul nemijlocit cu aspectele mediului oferim elevilor posibilități multiple de înțelegere constituind totodată principala sursă de impresii care stă la baza procesului de cunoaștere a realității.

Frumusețea naturii sensibilizează elevul, îl apropie de plante și viețuitoare îl îndeamnă să iubească și să prețuiască frumosul.

„Pământul nu aparține omului, ci, dimpotrivă, omul aparține Pământului”, este un vechi adevăr care trebuie să contribuie la dezvoltarea elevilor, deoarece problemele mediului înconjurător trebuie cunoscute încă de la vârste fragede. Fiind o problemă care interesează întreg mapamondul, fenomenele de poluare ale mediului sunt universale, nu cunosc distanțe și nu țin seama de nici un fel de frontiere.

Noile direcții și strategii de dezvoltare durabilă au la bază o morală a mediului înconjurător, de respectare a naturii care ne-a zămislit, de grijă pentru pământul care ne hrănește, pentru apa și aerul atât de necesare vieții.

Dragostea pentru viu, pentru natură, este o componentă educațională care are consecințe asupra întregului comportament uman, în general.

Natura joacă un rol important în viața elevilor, iar spiritul protejării naturii face parte în mod inevitabil din viața acestora, desfășurând în acest sens activități de ecologizare, la nivelul școlii.

Dar pe lângă școală, o importanță deosebită îi revine atât familiei cât și comunității. Astfel, școala trebuie să-și adapteze într-o măsură mare curriculum-ul la presiunile etosului comunitar, cu valorile sale specifice de ordin material și cultural. Orice progres socio-economic generează factori determinanți pentru schimbarea și dezvoltarea curriculum-ului educațional. Majoritatea statelor lumii au conștientizat că educația și școala îndeplinesc nu numai o funcție de reproducere socială, ci și una de înnoire socială și progres economic. Curriculum-ul trebuie, în aceste condiții, nu doar să asigure asimilarea culturii existente, ci mai ales să permită îmbogățirea culturii fiecărui individ.

Prin educație ecologică se urmărește educarea elevilor în spiritul protejării naturii. Este important ca educația ecologică să fie un pivot important al educației și instrucției școlare. În cadrul științelor, ecologia a căpătat o pondere deosebită, fiind o știință interdisciplinară și în același timp un domeniu în care multidisciplinaritatea și pluridisciplinaritatea se regăsesc înainte de a-i da caracterul de interdependență specific.

La toate nivelele procesului educativ, educația ecologică pretinde interdisciplinaritatea, adică o cooperare între disciplinele tradiționale indispensabile înțelegerii complexității problemei mediului și formulării de soluții.

Educația ecologică trebuie să pregătească copilul pentru viață și să-i dea calitatea necesară pentru a juca un rol productiv, în vederea ameliorării condițiilor de viață și a protejării mediului, și ținând seama de valorile etice.

Pentru a cunoaște modul de funcționare al acestui sistem din care și noi facem parte este esențial ca elevul să fie educat în spiritul respectului pentru mediul înconjurător, pentru ca el să devină conștient de faptul că nu este stăpânul naturii, ci parte a ei.

Natura trebuie respectată și nu dominată. Ea formează un întreg, imens, dar nu nesfârșit! – în care fiecare componentă are un rol precis. Interesul și dragostea pentru natură sunt la majoritatea elevilor instinctive. În plus comportamentele și convingerile formate elevilor la o vârstă cât mai fragedă sunt cele care se păstrează cel mai bine toată viața. De aceea, în educația realizată în școală trebuie să pornim de la interesul firesc al elevilor pentru plante și animale, pentru ceea ce reprezintă în general natura pentru ei.

În acest context, educarea elevilor în vederea însușirii unor norme de comportament ecologic, a devenit tot mai necesară astăzi, când se înregistrează o influență crescută a omului asupra naturii.

Mediul ambiant în care elevii își desfășoară activitatea, prin variatele lor aspecte, constituie un prilej permanent de influențare a personalității acestora.

Mai întâi de toate, mediul ambiant oferă elevului posibilitatea de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru el, care îi stârnește curiozitatea, dorința de a-l cunoaște. Astfel, din contactul cu obiectele și jucăriile sale, cu lucrurile personale și cele ale adulților, apar diferite întrebări din care rezultă că elevul se interesează de denumirea, calitățile sau proveniența lor. Adulții în familie, cât și învățătorii la școală, trebuie să satisfacă aceste interese. Prin răspunsul dat se transmit atât cunoștințele solicitate de elev cât și mesajele cu privire la atitudinea pe care trebuie să o aibă elevul față de fiecare lucru sau ființă. Cu alte cuvinte, concomitent cu transmiterea de cunoștințe, se formează la fiecare elev o atitudine corespunzătoare, un anumit mod de comportare.

O astfel de educație creează o viziune de ansamblu conformă realității. Elevii trebuie să fie puși cât mai curând în prezența unor probleme cât mai complexe, să li se ceară să propună soluții, să participe la măsuri de protecție a mediului (amenajarea terenurilor, plantări, curățenie, etc.) loturile de plante cu toate lucrările de întreținere, inclusiv recoltarea sunt forme practice care probează evident că prin muncă și prin dragoste față de natură se obțin succese utile și palpabile; creșterea

animalelor mobilizează afecțiunea copiilor, grija și responsabilitatea lor, dezvoltând înțelegerea și simțul practic.

La nivelul școlii elevii trebuie să cunoască noțiuni de ecosistem și de asemenea legăturile dintre anumiți factori socio-economici, care conduc și determină raportul om-mediu. Educația ecologică va învăța pe toți elevii să respecte locul, natura, mediul, produsele nepoluante: reciclarea, recondiționarea, refolosirea, scopul primordial în domeniul ecologic va căpăta rezonanțe poetice când se va consemna și ocrotirea naturii și mijloacele de depoluare.

Astfel se înlesnește cunoașterea treptată a mediului înconjurător, ca și integrarea din ce în ce mai corectă a elevului în acest mediu. Totodată, noile cunoștințe dobândite devin un îndreptar prețios al acțiunilor întreprinse ulterior.

Nu trebuie neapărat să formăm specialiști în educația ecologică, dar trebuie să dăm elevilor competența necesară pentru a defini conținutul și experiența pozitivă privind mediul și problemele sale.

„Dacă nu vom gospodări cu înțelepciune rezervele planetei și nu vom ocroti natura, vom rămâne în cele din urmă singuri pe o planetă pustiită”.

Bibliografie :

Alexandru Ionescu - Protecția mediului înconjurător și educația ecologică, Editura Ceres, București 1989;

Goran Gabriela, Zalana Mihaela, Parpală Daniela - „Protejăm natura” –Învățământul Primar, București, Ed. Miniped, 2004;

Mohan Gh., Ecologie și protecția mediului, Editura Scaiul, București 1993.

CORELATE ALE EDUCAȚIEI PERMANENTE. EDUCAȚIE ȘI COMPETENȚE (1)

Prof. educator Mureșan - Chira Gabriel , CRDEII, Cluj- Napoca

Educația reprezintă procesul social, experiența longitudinală care debutează în familie, trece în social și constă în influențarea voită a indivizilor în scopul integrării lor societale. Fiind o activitate specific umană ea îndeplinește anumite sarcini, roluri care, de-a lungul timpului au devenit factori decisivi în procesul de umanizare și civilizare a omului. Interdependența dintre educație, cultură și civilizație este atât de strânsă încât studierea acestei relații nu se poate realiza decât global.

Educația omului a solicitat de-a lungul istoriei reformarea multor sisteme instructiv-educative și de formare - educare devenind până în zilele noastre destul de perfectibilă, nefiind scutită însă de perenele transformări sau reorientări. Pe măsura dezvoltării grupurilor sociale și apoi a societății în ansamblu, nevoia de educație a suferit mai mult sau mai puțin modificări la nivelul definirii acesteia și în special la selectarea conținuturilor acesteia.

Educația sub aspectul său de informare a evoluat odată cu societatea și cu solicitările acesteia mai mult sau mai puțin competitive economico - social, indivizii încercând de cele mai multe ori să-și reorienteze statutul socio - profesional funcție de profilul nevoilor și exigențelor societății. Astfel educația devine dirijată spre sine, determinând autoinstruirea, autoperfecționarea - nu numai din punct de vedere socio - profesional. Atribuțiile unei astfel de educații de tip longitudinal se regăsesc în realizarea sarcinilor grupate pe criterii de etate, pentru copil, tânăr, adolescent și chiar adult prin educație, instruire și formare profesională, acestea parcurgând traseul educație - autoeducație, spre permanentizare pe întreg parcursul vieții. Educația permanentă presupune completarea a celor două etape ale educației - familială și școlară - cu o a treia - educația

adulților. Eficiența educației este cu atât mai mare cu cât autoeducația devine permanentă dar, nu trebuie „să omită să ofere minții acea libertate, acea înclinație și acele obișnuințe, care să-l facă capabil să atingă orice treaptă a cunoașterii ce i –ar putea fi necesară în viață” (Locke, apud Ușinski, 1974).

Dacă de ceva vreme se solicită obținerea unor competențe din acest punct de vedere, învățământul modern oferă tocmai acest curriculum pentru obținerea competențelor utile pentru viață, cât și un curriculum adaptat destinat consacrării educației prin procese didactice în vederea formării de competențe și a experienței de viață. Noul curriculum centrat pe competențe și pe o educație dinamică în ansamblul său, proiectează la nivelul educației trei mari forme de organizare și oficializare a acestora și anume: educația formală (oficială), educația extracurriculară (neformalizată) și, educația informală sau spontană, aspecte pe care le vom evidenția sintetizat.

(va urma)

Referințe bibliografice:

1. Nicolae, Jurcău, (coord)., *Pedagogie*, Editura U.T. Press, Cluj- Napoca, (2001).
2. Ușinski, K. D., *Omul ca obiect al educației. O experiență de antropologie pedagogică*. Vol.1, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.

METODE INTERACTIVE FOLOSITE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ROMÂNĂ

*Prof. Înv. Primar Chivoiu Ileana, Înv. Ștef Florina
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba-Iulia*

„O minte bine formată valorează mai mult decât o minte bine umplută”

Montaigne

Prin metode interactive se înțeleg „acele metode” care solicită în cel mai înalt grad procesele intelectuale ale gândirii; analiza, sinteza, abstractizarea, generalizarea, inducția, deducția, dialectica, divergența etc. și care facilitează transferul și interferența de informații și competențe de la o disciplină la alta, printr-o predare integrată a cunoștințelor în cadrul unei abordări inter și transdisciplinare, cu aplicații importante pe scara inteligențelor multiple, în contexte care leagă activitatea școlară de viața cotidiană.

Metodele interactive de predare asigură înlocuirea învățării reproductive cu o învățare productivă, eficientă și activ-formativă, implicarea activă a elevilor la realizarea unei învățări prin colaborare și cooperare, abilitarea lor cu diferite tehnici de învățare eficientă, pregătindu-i în acest fel pentru autoînvățare și educație permanentă.

Pentru aceasta, primul pas trebuie făcut de învățător, considerat agent al reformei. Aceasta poate aduce schimbările necesare în modul de a gândi și de a acționa al copilului. Flexibilitatea și creativitatea învățătorului în abordarea situațiilor didactice, evitarea rutinei și acționarea în direcția transformării învățământului bazat pe informație și reproducerea ei într-un învățământ integrat, creativ, constituie mobilul reformei de mentalitate la nivel de sistem.

Este necesar ca lecțiile să fie acte de creație, oferind elevilor permanente modele de originalitate, ingeniozitate și inovație în rezolvarea problemelor ce se ivesc în contextul revizuirii metodologiei de lucru la clasă și a înzestrării elevilor cu noi tehnici de muncă, în sensul că elevii își vor însuși cunoștințele prin efort propriu, formându-și instrumente de muncă intelectuală, necesare pentru dobândirea de noi cunoștințe. În acest fel, cunoștințele nu vor mai fi transmise, ci descoperite, deduse, iar elevul se va transforma în participant activ la propria lui formare.

Metodele interactive impun respectarea particularităților individuale ale elevilor, iar activitatea de la clasă nu se mai desfășoară într-un mod standardizat. Elevul se transformă dintr-un

receptor pasiv într-un colaborator activ, iar învățătorul nu are rolul de a transmite, ci pe acela de a forma, ținând cont de tot bagajul personal al elevului: ereditate, experiența de viață, dezvoltare intelectuală, perspective, interese.

Vom prezenta în continuare câteva metode interactive ce pot fi folosite în cadrul orelor de limba română, la clasa a II a, la lecția „Învățătorul nostru” după Edmondo de Amicis. Fiecare cadru didactic poate alege diverse metode interactive în funcție de specificul colectivului la care predă.

Învățătorul nostru după Edmondo de Amicis

1. Pălăriile gânditoare:

Această metodă este eficientă pentru că ne permite să analizăm o problemă din toate punctele de vedere, stimulează creativitatea sau capacitatea de analiză, dezvăluind posibilități nebănuite, încurajează și exersează capacitatea de comunicare a gânditorilor.

Elevii sunt împărțiți în șase grupe, fiecare grupă având o pălărie de altă culoare. Fiecare grupă va răspunde cerinței de sub pălărie.

1. Pălăria albă - **Informează**

- Despre ce este vorba în text?

2. Pălăria roșie - **Spune ce simți!**

- Ce ți-a plăcut cel mai mult din text?

Pălăria neagră - **Aspecte negative**

- Ce crezi că a greșit băiatul ?

Pălăria galbenă - **Aspecte pozitive**

- Ce a învățat băiatul care a făcut pe marioneta din această pățanie?

Pălăria albastră - **Clarifică**

- Pune o întrebare colegilor tăi să verifice dacă au înțeles conținutul lecției.

6. Pălăria verde - **Idei noi**

- Imaginează-ți că învățătorul nu l-ar fi observat pe elevul ce făcea pe marioneta în spatele său.

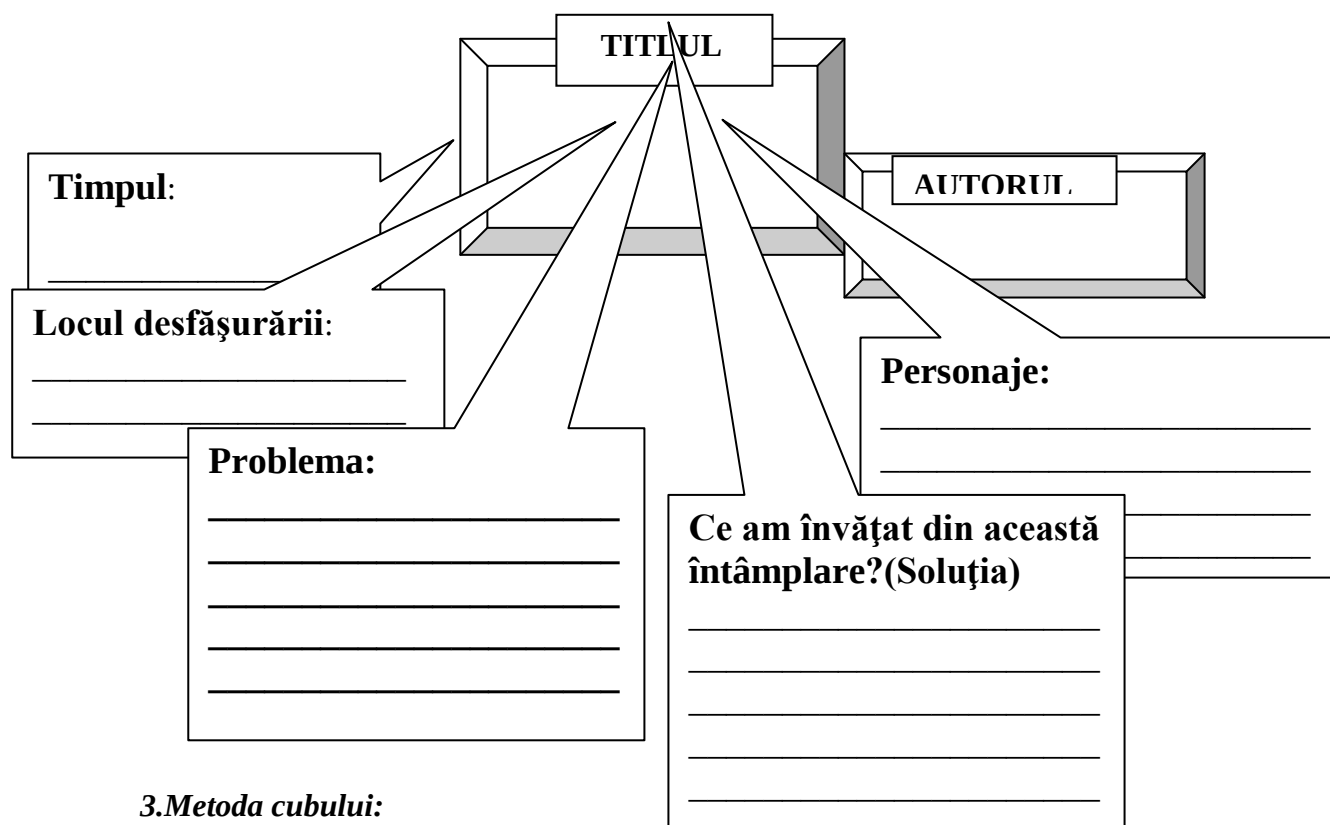
Ce s-ar fi putut întâmpla?

2. Harta poveștii:

Această metodă poate fi folosită pentru asigurarea feed-back-ului lecției, iar sarcinile vor fi rezolvate individual.

Elevul trebuie să stabilească:

- Timpul: în timpul cursurilor;
- Locul: sala de clasă;
- Personajele: învățătorul și elevul;
- Problema (intriga): Comportamentul elevului în timpul orei;
- Soluția: Să alegem un comportament adecvat .
- Mesajul: Elevii trebuie să prezinte esențialul în rezumatul lecțiilor.

3. Metoda cubului:

Metoda este folosită în condițiile în care dorim să aflăm cât mai multe informații în legătură cu un eveniment. În prealabil se realizează două lucruri:

- Elevii studiază evenimentul respectiv. Studiul poate fi individual, în perechi sau în grup de 5-6 persoane.
- Profesorul realizează un cub, iar pe fiecare față a cubului notează unul din cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.

În cadrul activității la clasă cele șase etape se pot desfășura fie în ordinea de mai sus, fie, pentru ca activitatea să fie mai atractivă, în funcție de noroc, după ce s-a aruncat cu cubul.

Elevii au studiat la clasă textul, după care au fost împărțiți în șase grupe, fiecare grupă primind un număr de la 1 la 6 prin tragere la sorți. După ce s-au format grupele, fiecare a preluat sarcina de lucru de pe fețele cubului, numerotate tot de la 1 la 6, după cum urmează:

1. **Describe** – ce poți tu să spui despre caracterul elevului ce a făcut pe marioneta;
2. **Compară** – prin ce se aseamănă și se deosebește acesta de tine;
3. **Asociază** – la ce te gândești când pronunți cuvântul „elev”?
4. **Analizează** – atitudinea elevului față de învățătorul său;
5. **Aplică** – prezintă cum trebuie să se comporte un elev în timpul orelor;
6. **Argumentează** – e bine sau nu cum a procedat elevul?

Fiecare grupă va prezenta concluziile, iar acestea vor fi notate pe tablă și pe fișa de lucru a elevilor.

4. Scheletul de recenzie:

Elevii sunt împărțiți în 6 grupe și am solicitat fiecărei grupe să rezolve toate sarcinile:

- a. **Să exprime într-o propoziție sau frază despre ce este vorba în textul citit;(să prezinte pe scurt, subiectul acestuia).**

Exemplu:

Învățătorul l-a iertat pe elevul ce a făcut pe marioneta.

b. Să aleagă o expresie semnificativă (sintagmă) pentru conținutul textului.

Exemplu: Elevii clasei sunt ca o familie;

c. Să rezume, într-un cuvânt, esența textului.

Exemplu : Buna înțelegere;

d. Să descrie „culoarea sentimentală a textului”.

Exemplu: galben – căldură”;

e. Să completeze propoziția „Cel mai bun/mai interesant lucru din acest text este...”

Exemplu: Cel mai bun lucru este că elevul care a făcut pe marioneta a înțeles că a greșit;

f. Să găsească un simbol (grafic) pentru conținutul textului

Exemplu:Elevii pot stabili 4 reguli ce trebuie respectate în timpul orelor.

Fiecare grupă va nota pe fișa de lucru sarcinile rezolvate, apoi se vor citi răspunsurile fiecărei grupe .

5. Turul galeriei:

Pe tablă se vor scrie regulile stabilite de prima grupă, apoi reprezentantul fiecărei grupe va completa cu alte reguli stabilite de ei. La final se vor marca cele mai potrivite patru reguli ce vor deveni regulile clasei.

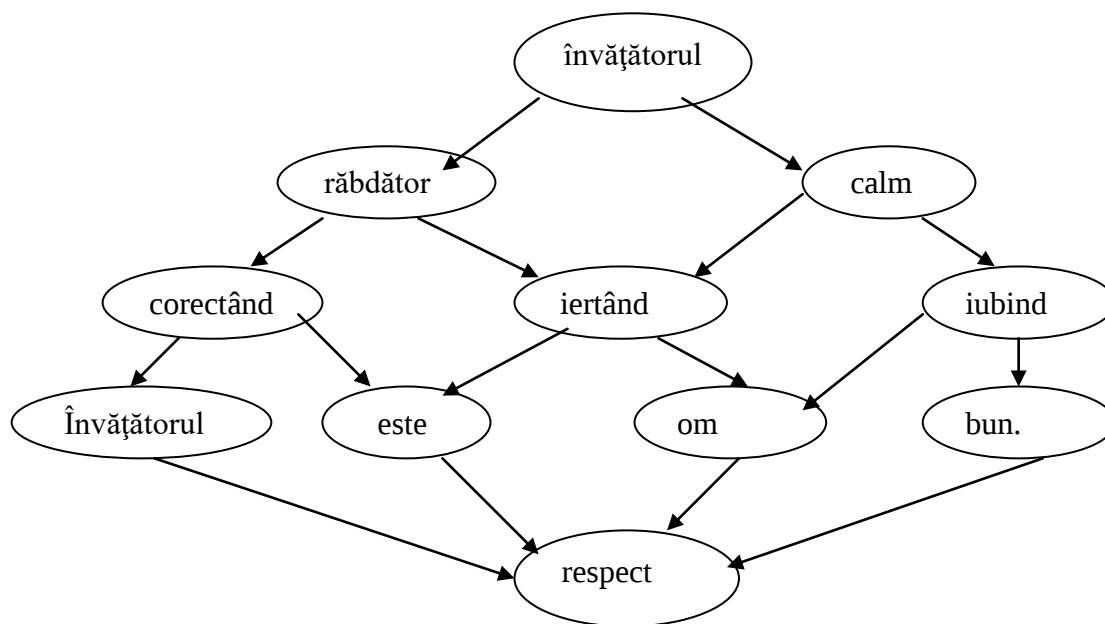
Exemplu:

- *Să ascultăm cu atenție explicațiile domnului învățător;*
- *Să ne anunțăm intenția de a vorbi prin ridicarea mâinii cu două degete în sus;*
- *Să respectăm părerile colegilor;*
- *Să combatem, cu argumente, ideile și nu persoana;*

6. Cvintetul:

Folositoare în special în cadrul disciplinelor umaniste, metoda cvintetului presupune rezumarea unui fragment analizat prin construirea unei poezii în cinci versuri care să aibă următoarea structură:

- Primul vers care de fapt este un singur cuvânt-cheie (de obicei un substantiv) referitor la subiectul în discuție.
- Al doilea vers e format din două cuvinte (adjective) care descriu ceva.
- Versul al treilea, este format din trei cuvinte care exprimă acțiuni (verbe de obicei la gerunziu).
- Al patrulea vers e format din patru cuvinte și exprimă sentimentele elevului față de problema, subiectul în cauză.
- Ultimul vers este format tot dintr-un cuvânt exprimând „esența problemei.”

Concluzii:

Putem afirma că metodele active prezentate mai sus au avantajul că valorifică experiența elevilor, îi determină să caute soluții, le dezvoltă răspunderea individuală și de grup, echilibrează efortul cadrului didactic și al elevului. Ele au un puternic caracter formativ, iar activizarea elevilor prin intermediul acestor metode presupune înfăptuirea unei suite de acțiuni ca:

- ☀ trezirea și cultivarea interesului pentru cunoaștere;
- ☀ folosirea inteligenței și a celorlalte funcții psihice prin efort personal;
- ☀ exersarea capacității de însușire a cunoștințelor, formarea abilităților de orientare autonomă în problemele ridicate de practică.

Pe plan comportamental se dezvoltă abilitățile de colaborare, de ajutor reciproc, relațiile de cooperare, ca rezultate ale lucrului în echipă, îi învață să țină seama de argumentele celorlalți, a le analiza logic. Atmosfera „de stup”, ușoara stare „de dezordine” cere punerea în valoare a unui comportament nou al dascălului, de „dirijor” al activității.

Puncte slabe:

- nu se poate măsura gradul de implicare al fiecărui elev în dezvoltarea soluțiilor la diferite probleme;
- nu există certitudinea că fiecare elev s-a implicat în mod egal, deoarece elevii nu dispun de aceleași achiziții, disponibilități și interese pentru învățare;
- -productivitatea unor elevi poate scădea, atunci când sunt puși în situația de a colabora cu alți elevi;
- -se stabilește mai greu care și cât de însemnată a fost contribuția fiecărui participant;
- -unii elevi pot domina grupul .

Bibliografie:

*** ”Ghid metodic: Învățarea activă” MEC, Consiliul Național pentru Pregătirea Profesorilor-2001

Ioan Scheau – Gândirea critică ,Editura Dacia,Cluj Napoca-2004

Dumitru, Ion Al. „Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă” Editura de Vest, Timișoara, 2000

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚII DE AUTOEVALUARE ÎN CICLUL PRIMAR

Înv. Gligor Dana – Școala Gimnazială Vidra

Încă din clasa I se poate observa o tendință de autoapreciere la elevi. Unii se cred perfecți, neputând să accepte observații critice din partea colegilor sau a dascălului. Față de ceilalți, ei devin indiferenți și în cele din urmă nu vor fi apreciați în colectiv. Sunt și elevi care se subapreciază, ei suferă, își pierd încrederea în forțele proprii, se izolează sau încearcă anumite posibilități necorespunzătoare prin care să iasă în evidență.

Întâlnind toate aceste situații de-a lungul anilor, am acordat multă atenție formării unei deprinderi corecte de evaluare și autoevaluare, creșterii încrederii în forțele proprii, crearea unei atitudini corecte față de învățatură, având la bază respectul față de sine și față de ceilalți.

Autoevaluarea presupune o serie de valențe formative, cum ar fi:

- implică elevul în procesul evaluării, făcându-l să înțeleagă efortul necesar pentru atingerea obiectivelor propuse, cât și ceea ce reprezintă calificativele acordate de dascăl;
- îl responsabilizează pe elev în privința propriei activități, pentru a se adapta învățării și activității școlare;
- poate fi considerată ca un proces de autoreglare care accelerează învățarea;
- îl ajută pe elev să-și dea seama de progresul său și să-și amelioreze performanțele proprii;
- îl determină pe elev să fie un critic al său, să-și cunoască limitele și nivelul de pregătire în comparație cu ceilalți;
- dezvoltă motivația intrinsecă și impulsurile cognitive;

Ocaziile care i-au adus pe elevi în situația de a se autoevalua, m-au determinat să-i analizez atent pentru a observa reacția fiecăruia față de greșelile lui, la învățatură sau comportare și astfel am dedus că elevii cu o autoapreciere corectă sunt într-adevăr cooperanți, dorind să știe unde au greșit. Ceilalți cu tendință de subapreciere, au impresia că sunt nedreptățiți încearcă să-și explice greșelile și să-și impună punctul de vedere. Există și elevi care se subapreciază și cărora li se pare că nu se pot autoaprecia singuri, refuzând chiar să facă acest lucru.

Drumul de la evaluare la autoevaluare este lung și necesită o strategie adecvată din partea cadrului didactic cât și perseverență, răbdare, deschidere la schimbare, capacitate empatică, recunoașterea propriilor greșeli, ameliorarea activității de predare învățare, cât și a se avea în vedere anumiți factori care pot influența pozitiv:

- stimularea în permanență a celor care-și îndeplinesc sarcinile, chiar dacă nu se remarcă prin ceva deosebit;
- evitarea remarcării continue a celor care se cred superiori prin ceea ce realizează, a celor cu tendință de supraevaluare, chiar dacă au doar rezultate bune;
- evidențierea și a celor mai timide realizări, din toate punctele de vedere;
- acordarea posibilității de a reface lucrarea deja apreciată, ținând seama de recomandările făcute;

Autoevaluarea elevilor reprezintă o modalitate de evaluare cu multe valențe formative, capabilă să-i ajute la aprecierea propriilor performanțe în raport cu obiectivele educaționale propuse. Ea îl sprijină pe fiecare elev să-și afle propria valoare, premisă necesară oricărei depășiri, cu accent pe autoperfecționare.

Cu multă grijă, fiecare cadru didactic poate crea în clasă un climat socio - afectiv benefic dezvoltării personalității elevilor, dezvoltând formarea unui spirit critic sănătos, a unei exigențe sporite față de sine, ceea ce reprezintă de fapt o nouă etapă în dezvoltarea autoaprecierii.

Bibliografie:

1. Revista „Învățământul primar”, nr 4/2004, Ed. Miniped
2. Revista „Învățământul primar”, nr 1-3/2006, Ed. Miniped
3. „Tribuna învățământului” 1-7 decembrie/2003
4. Cucos, C., Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1996

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ÎN EXPRIMAREA ORALĂ A ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR

Înv. Marc Aurica – Școala Gimnazială Câmpeni

Limbajul reprezintă mijlocul de comunicare al unei colectivități. Limba nu poate fi creată de către copil sau adult, ci ea se învață de la colectivitatea în care acesta s-a dezvoltat. El poate folosi limba, cu anumite limite, într-o întrebuințare care-i aparține, deoarece își exprimă cunoștințele, gândurile și simțămintele proprii.

Limbajul elevilor din clasele primare se îmbogățește, se diversifică și se nuanțează prin toate activitățile școlare: limba română, geografie, istorie, științe, educație plastică ș.a., aici elevul întâlnește permanent o terminologie specifică fiecărui domeniu. Astfel va fi influențată nu numai conduita verbală a școlarilor, ci și dezvoltarea intelectuală, ajutându-i pe aceștia să rețină, să argumenteze și să demonstreze diverse situații.

Limba cuprinde un număr mare de cuvinte, ele putând fi îmbinate în diverse forme după preferința celui ce comunică. Capacitatea de a comunica nu depinde doar de numărul cuvintelor, expresiilor și a structurilor gramaticale însușite, ci și de creativitatea celui implicat în a face cele mai interesante combinații personale. Aceasta poate fi stimulată de către cadrul didactic prin crearea situațiilor ce implică comunicarea, a unui climat afectiv care să stimuleze intercomunicarea și folosind exerciții ce implică dezvoltarea și perfecționarea limbajului cum ar fi:

- receptarea și înțelegerea mesajelor formulate de persoane diferite;
- formarea cuvintelor noi din silabe date sau prin omiterea, adăugarea și înlocuirea unei silabe;
- exerciții care să stimuleze curiozitatea și spiritul de observație;
- însușirea unor modele ale comunicării verbale prin imitație;
- să formuleze întrebări pentru ceilalți, pe marginea unui text citit, cu scopul realizării unor descoperiri;
- pornind de la un anumit număr de cuvinte date să se realizeze îmbinări cât mai variate, sesizând modificarea mesajului și obținerea unor contexte noi;
- trezirea dorinței individului pentru o comunicare corectă, expresivă, cât și pentru sesizarea deficiențelor în exprimarea celorlalți.

Un rol important în dezvoltarea limbajului și a vocabularului elevilor îl au jocurile didactice orale în care copii vorbesc mult, jucând diverse roluri inspirate din viață, fiindu-le sugerate anumite cuvinte ce trebuie folosite. Și compunerea cu o temă dată, pentru care se recunoaște folosirea unor cuvinte date în îmbinări personale, sunt utile și au mare eficiență în dezvoltarea capacității de creație lingvistică. Folosirea mai întâi a sensului propriu al cuvintelor și apoi a celor figurate, folosirea cuvintelor cu sens asemănător, cu sens opus, formarea familiei de cuvinte sau crearea unor scurte povestiri pe anumite teme date, dau roade bune în comunicarea elevilor.

Urmărirea permanentă a conduitei verbale a școlarului mic și a modului în care se manifestă, permite înțelegerea conturării personalității acestuia, în plină formare și dezvoltare.

Heidegger spunea că “limba este lăcașul de adăpost al Ființei”, deci nouă, educatorilor, ne revine nobila misiune de a construi cu grijă și responsabilitate cel mai îngrijit locaș de adăpost pentru ființa de mâine și astfel o vom ajuta să se construiască pe sine.

Bibliografie:

- Cosmovici, A. și Iacob, L., Psihologia școlară, Ed. Polirom, Iași 1999
Șerdean, I, Metodica predării limbii române la clasele I-IV, E.D.P., București 1993
Revista “Învățământul primar”, nr 2-4/2002, Ed. Discipol, București
Revista de pedagogie, nr 9/1985, Ministerul Educației și Învățământului

DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR SOCIO – EMOȚIONALE LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ (nivelul 3 - 6 ani)

Prof. Înv. preșcolar CIBU MARIA, G.P.N.NR.4 Sebeș

La vârsta preșcolară principala sursă de învățare despre relațiile cu ceilalți este jocul. Implicarea copiilor în joc facilitează dezvoltarea capacității de a iniția interacțiuni. Aceste interacțiuni pozitive cu ceilalți colegi duc la formarea relațiilor de prietenie, la dezvoltarea abilităților de cooperare.

Prietenii sunt resurse emoționale pentru petrecerea într-un mod plăcut a timpului liber. Cercetătorii arată că perioada de timp în care o persoană râde, zâmbește, vorbește cu cei din jur este mult mai mare între prieteni decât între persoane care se cunosc mai puțin.

În aceste momente de relaxare se descarcă în organism anumite substanțe chimice numite „endorfine” care întăresc sistemul imunitar. De asemenea, prietenii reprezintă o resursă tampon față de efectele negative ale unor evenimente precum conflicte în familie, divorț, probleme școlare. În aceste situații copiii se distanțează puțin de familie și apelează la prieteni pentru a obține suportul emoțional necesar.

Astfel, ei sunt o resursă de învățare în situații pe care un copil nu știe cum să le rezolve. Copiii pot imita comportamentul prietenului atunci când el nu știe ce să facă sau pot cere în mod direct ajutorul (ex. Cum să construiesc castelul?).

Studiile arată că schimbul de informații și deprinderi se face mult mai eficient între prieteni decât între copii care nu se cunosc deoarece au mult mai multă încredere unul în celălalt și se simt mai puțin vulnerabili atunci când își exprimă dificultățile într-un domeniu.

Deoarece abilitățile emoționale și sociale au un rol atât de important în viața noastră, părinții și celelalte persoane implicate în educarea copiilor trebuie să fie informați despre problematica diferențelor de gen și despre necesitatea valorificării sau compensării acestor diferențe în perioada preșcolară, perioada care este optimă din punctul de vedere al achizițiilor socio-emoționale.

Părinții și educatorii, prin activitățile pe care le desfășoară, pot sprijini și oferi copiilor oportunități care să ajute dezvoltarea abilităților socio-emoționale în mod adecvat, fără ca ea să fie limitată de stereotipurile de gen.

În consecință, competențele emoționale se dezvoltă în mare măsură prin practicile de socializare utilizate de către părinți și educatoare (discuții despre emoții, atitudinea față de conflicte, exprimarea/inhibarea manifestărilor emoționale etc.) Mai mult, competențele emoționale influențează dezvoltarea competențelor sociale, deoarece în lipsa acestora nu s-ar putea vorbi de inițierea și menținerea relațiilor cu ceilalți. De exemplu, empatia reprezintă substratul dezvoltării abilităților de cooperare, de oferire de ajutor sau de împărțire a jucăriilor, comportamente necesare pentru integrarea în grup.

EXEMPLE DE ACTIVITĂȚI PRIN CARE S-A URMĂRIT DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR SOCIO - EMOȚIONALE A COPIILOR DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

„ CUM MĂ SIMT ASTĂZI...” **COMPETENȚĂ GENERALĂ:** competențe emoționale

COMPETENȚĂ SPECIFICĂ: conștientizarea emoțiilor, exprimarea emoțiilor, etichetarea corectă a emoțiilor

OBIECTIVE - să identifice și să conștientizeze emoțiile trăite

- să asocieze o etichetă verbală expresiei emoționale din desen

DURATA: 10 - 15 minute

MATERIALE : coli de hârtie, creioane colorate.

PROCEDURA DE LUCRU: Dați-le copiilor câte o foaie de hârtie și creioane colorate.

Rugați copiii să deseneze cum se simt (permiteți copiilor să folosească orice culoare doresc). La final discutați desenele împreună cu copiii. Încurajați-i să identifice și să denumească emoțiile desenate.

OBSERVAȚII: Prin această activitate copiii învață:

- să identifice corect emoțiile proprii și etichetele verbale corespunzătoare
- Învăță despre emoții prin intermediul desenului, o activitate specifică vârstei

Nu criticați desenele copiilor, important este să identifice corect emoția trăită!

Acceptați și emoțiile negative ale copiilor !

“ ROATA EMOȚIILOR ” COMPETENȚĂ GENERALĂ: competențe emoționale

COMPETENȚĂ SPECIFICĂ: conștientizarea emoțiilor, exprimarea emoțiilor, etichetarea corectă a emoțiilor

OBIECTIVE - să identifice emoțiile de bucurie, furie, tristețe, teamă

- să exprime corect emoția observată
- să eticheteze corect emoțiile prezentate

DURATA: 10 - 15 minute

MATERIALE: „Roata emoțiilor”- un cadran confecționat din carton care are un braț indicator; împărțiți acest cadran în 6 părți egale; prin rotire, brațul indicator se poate opri aleator în dreptul simbolului unei emoții (exemplu: bucuros, supărat, furios, mirat, plictisit, plângăcios) și se va analiza situația dată.

PROCEDURA DE LUCRU: Prezentați copiilor „Roata emoțiilor”, explicându-le că o vor utiliza într-un joc pentru a înțelege mai bine emoțiile lor și ale celorlalți. În acest joc, câte un copil va învăța săgeata roții și când acesta se oprește la o emoție, va încerca să identifice și să reproducă emoția, să dea exemple de situații în care s-a simțit în acest fel. Precizați că, în cazul în care roata se oprește tot la aceeași emoție, se va roti din nou, pentru a se putea discuta toate emoțiile.

OBSERVAȚII: Prin această activitate copiii învață:

- să identifice corect emoțiile proprii și etichetele verbale corespunzătoare
- copiii achiziționează cuvinte care denumesc emoții

Nu uitați să lăudați copiii pentru recunoașterea și etichetare corectă a emoțiilor!

SĂ NE JUCĂM “ DE- A ASCULTATUL ” COMPETENȚĂ GENERALĂ: competențe sociale

COMPETENȚĂ SPECIFICĂ: inițierea interacțiunilor cu ceilalți copii

OBIECTIVE - să asculte ceea ce spun ceilalți copii

- să învețe să-i asculte pe ceilalți fără să-i întrerupă
- să - și aștepte rândul într-o conversație

DURATA: 15 - 20 minute

PROCEDURA DE LUCRU: Așezați copiii în cerc. Rugați 2 copii să vină în față. Mai întâi încurajați copiii mai sociabili să povestească. Astfel cei mai timizi vor putea urma exemplul colegilor. Fiecare copil va trebui să povestească pe scurt despre o activitate, o jucărie sau orice altă preferință („Care este animalul tău preferat?”, „Cu ce îți place să te joci?”). Încurajați fiecare copil să povestească despre preferințele sale. Apoi cereți copilului care l-a ascultat să descrie ceea ce a spus celălalt. Schimbați rolurile: cel care a vorbit va asculta, iar cel care a ascultat va fi cel care va vorbi. Asigurați-vă de faptul că toți copiii au participat la această activitate.

OBSERVAȚII: Prin această activitate copiii învață:

- exersează comportamentele care facilitează stabilirea și menținerea relațiilor de prietenie
- învață să dobândească capacitatea de a iniția interacțiuni vârstei
- copiii se cunosc mai bine și învață faptul că o relație presupune reciprocitate

Folosiți acest gen de activități ca modalitate de a face tranziția de la o activitate la alta!

Reamintiți copiilor să păstreze liniștea pe parcursul acestei activități!

„NE JUCĂM ÎMPREUNĂ” COMPETENȚĂ GENERALĂ: competențe sociale

COMPETENȚĂ SPECIFICĂ: cooperare în joc, comportamente prosociale

OBIECTIVE - să - și dezvolte abilitățile de cooperare

- să exerseze abilități de împărțire a jucăriilor, de cerere și de oferire a ajutorului de așteptare a rândului

- să rezolve prin negociere problemele care pot să apară în grup

DURATA: 10 - 15 minute

MATERIALE: imagini decupate din reviste, lipici , carton

PROCEDURA DE LUCRU: Împărțiți copiii în grupuri de 4 - 5 copii. Împărțiți fiecărui grup imagini decupate din diverse reviste și lipici. Spuneți copiilor că va trebui să lucreze împreună și să lipească imaginile pe poster. Încurajați copiii să împartă, să - și aștepte rândul, să ofere sau să ceară ajutor.

OBSERVAȚII: Prin această activitate copiii învață:

- să exerseze comportamentele care facilitează stabilirea și menținerea relațiilor de prietenie
- învață să dobândească capacitatea de a se implica în jocurile celorlalți
- copiii sunt încurajați să transfere ceea ce învață în jocul cu părinții și în alte contexte(copiii de aceeași vârstă)

Lăudați copii pentru comportamentele de cooperare manifestate pe parcursul activității !

Expuneți posterele copiilor în sala grupei sau într-o altă locație unde pot fi văzute!

„ *SCHIMBĂ LOCUL !*” **COMPETENȚĂ GENERALĂ:** competențe sociale

COMPETENȚĂ SPECIFICĂ: inițierea interacțiunilor cu ceilalți copii

DESĂȘURAREA JOCULUI: Copiii stau în semicerc pe scaunele. Copilul care nu are scaun merge la un coleg, îi spune numele,dă mâna cu el și acesta îi cedează locul dacă a ghicit numele.

Folosiți acest gen de activități ca modalitate de a face tranziția de la o activitate la alta!

Reamintiți copiilor să păstreze liniștea pe parcursul acestei activități!

STRATEGII DE DEZVOLTARE A COMPETENȚELOR SOCIO - EMOȚIONALE ÎN RELAȚIA EDUCATOR – COPIL

Obțineți informații despre activitățile preferate și preocupările copilului. Ascultați ceea ce spun copiii și încurajați să vorbească despre ei înșiși. Transmiteți mesaje verbale și non – verbale consistente. Participați la jocurile copiilor. Oferiți copiilor libertatea de a alege jocurile și descrieți acțiunile lor. Organizați diferite sectoare de joc și puneți copiilor la dispoziție cât mai multe jucării. Implicați părinții în educația copiilor:

- stabiliți ședințe sau întâlniri individuale
- utilizați carnețele sau telefonul pentru a informa părinții
- organizați activități în care să fie implicați și părinții

Stabiliți o relație de parteneriat cu părinții:

- discutați deschis probleme de comportament împreună cu părinții
- criticați comportamentul copilului și nu copilul
- încercați să obțineți părerea părintelui în legătură cu problema
- orientați-vă pe identificarea unor soluții
- monitorizați împreună cu părintele progresele copilului.

BIBLIOGRAFIE

Ștefan A. Catrinel & Kallay Eva - “*Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari*”, editura ASCR, Cluj Napoca, 2007

Vernon, A. - “*Dezvoltarea inteligenței emoționale prin educație rațional - emotivă și comportamentală*”, editura ASCR, Cluj Napoca, 2006

Waters, V. - “*Povești raționale pentru copii*”, Editura ASCR, Cluj Napoca, 2003

PUTEM ÎNVĂȚA PROGRAMARE JUCÂNDU-NE

Prof. Mureșan Laura, Colegiul Național "Horea, Cloșca și Crișan" Alba Iulia

Nu trebuie să ai cunoștințe de programare ca să recunoști un site web de calitate atunci când îl întâlnești, pentru că acesta posedă caracteristici care captează atenția și îl fac să fie ușor de remarcat printre alte situri web. Creatorii acestor situri îi lasă pe navigatorii pe Internet fără cuvinte, nu pentru că ar folosi animații sofisticate sau imagini provocatoare, ci pentru că utilizează meniuri sau obiecte mobile și adaugă caracteristici utile în situl web, care îl ajută pe navigator să introducă informațiile adecvate și să îndeplinească sarcinile de lucru în mod corespunzător.

De asemenea, siturile web de calitate atrag programatorii de aplicații web, care își dau seama că ceea ce văd nu este un șiretlic ci un lucru pe care l-ar putea învăța și ei. Aceeași reacție o au și elevii pasionați de realizarea siturilor web și prima lor întrebare este: *cum pot să fac și eu asta?*

Pentru a vedea dacă merita să știm JavaScript este suficient să dăm o căutare pe google pentru un job în domeniul IT și vom constata că cei care cunosc pe lângă HTML, CSS și JavaScript au un avantaj în fața celorlalți candidați.

JavaScript este un limbaj de programare utilizat de programatorii de aplicații pentru web ca să efectueze lucruri pe care limbajul HTML nu le poate face, cum ar fi construirea de pagini web dinamice, răspunsul la evenimente precum schimbarea obiectului la trecerea peste acesta a cursorului mouse-ului, crearea formularelor interactive, validarea informațiilor pe care un vizitator le introduce într-un formular, controlul browserului și multe altele.

În ciuda numelui și a unor similarități în sintaxă, între JavaScript și limbajul Java nu există nicio legătură.

Ce poate face Javascript:

- realizarea de imagini și texte dinamice în cadrul unei pagini web precum și animații cu aceste tipuri de obiecte.
- realizarea de animații multiple.
- comunicarea cu obiecte Java sau Flash.
- afișare mesaje de alertă.
- transmitere mesaje către browser.
- control asupra acțiunilor mouse-ului și a tastaturii.
- validarea informațiilor introduse într-un formular.
- realizarea de calcule.
- afișarea de mesaje la mutarea cursorul mouse-ului deasupra unui obiect.
- crearea de formulare interactive.
- setarea datei și a orei.
- crearea de pagini web accessible. Aceste tipuri de pagini se adresează persoanelor cu dizabilități.

Pentru a avea o imagine mai clară asupra a ce este și ce poate face JavaScript am prezentat elevilor tutorialele de pe situl <http://hourofcode.com>. Hour of Code (Ora de Programare) este o mișcare globală ce a atins zeci de milioane de elevi și studenți din peste 180 de țări. Oricine, oriunde poate organiza un eveniment Hour of Code. Tutoriale de o oră sunt disponibile traduse în peste 30 de limbi.

Tutorialele de o oră pot fi accesate în cadrul unui curs – cu susținerea unui profesor – sau chiar individual. Nu e nevoie de cunoștințe speciale, e distractiv, iar câștigul este extraordinar.

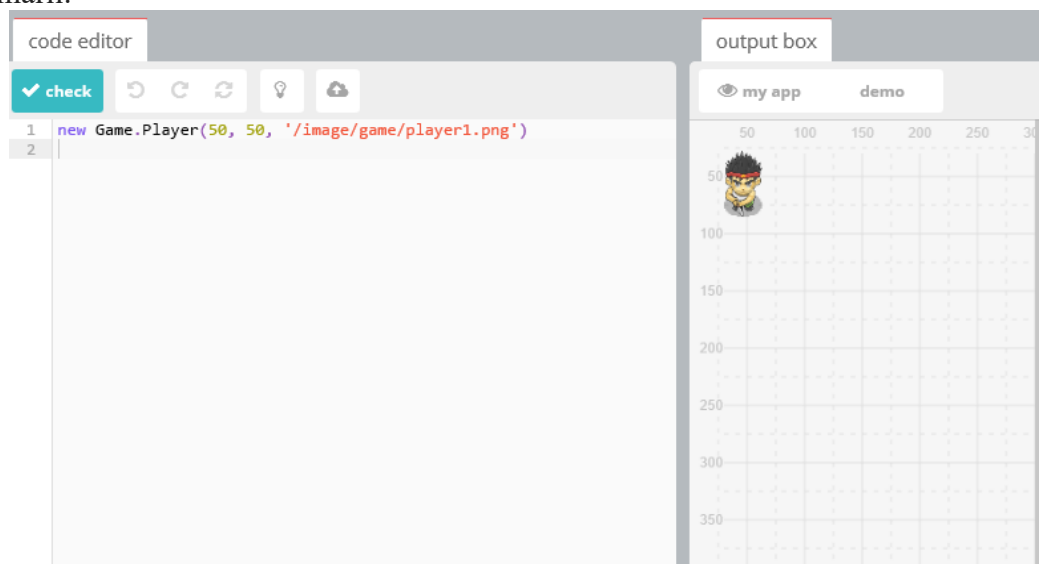
Copiii și tinerii de astăzi sunt captivați de tehnologie și își petrec ore în șir în fața unui computer, a unei tablete sau a unui telefon. Acum au posibilitatea să vadă ce se află dincolo de jocul lor preferat sau de website-urile pe care navighează zilnic, să își lărgescă orizonturile de dezvoltare și să se integreze mai ușor în societatea tehnologizată în care trăim. Acest program nu este doar pentru copii și tineri, vârsta celor care pot participa fiind de la 4 la 104 ani.

Astfel, pentru a învăța JavaScript, elevii au avut la dispoziție următoarele tutoriale:

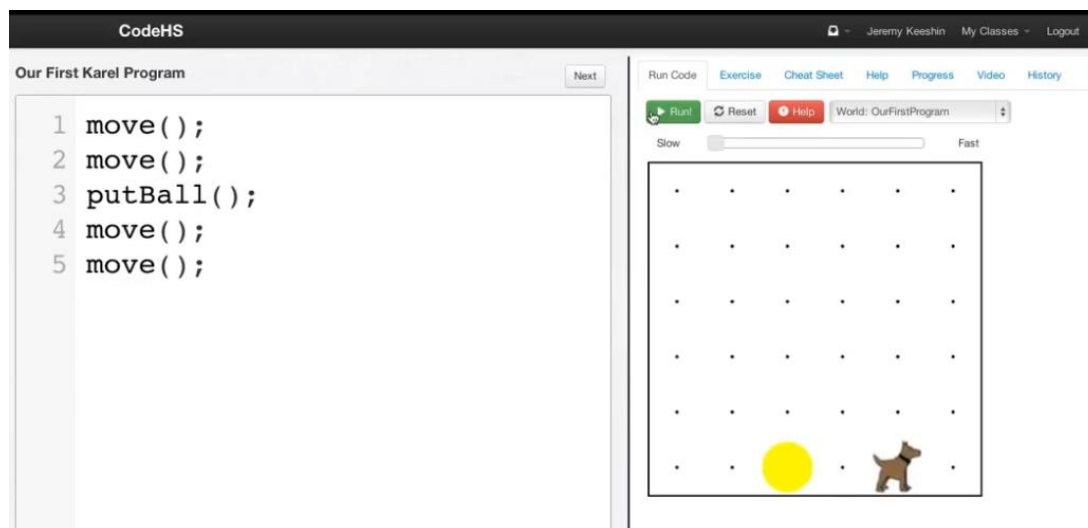
O introducere în JavaScript în care elevii învață să realizeze desene drăguțe cu ajutorul propriului cod.

Construirea unui joc propriu. Pentru aceasta ei vor învăța elemente de baza ale programării.

Învățăm să programăm cu ajutorul cățelului Karel. Elevii au la dispoziție un careu și un câine. Prin intermediul instrucțiunilor vor putea să facă câinele să se deplaseze pe planșă.

Pentru elevii pasionați de programare sunt disponibile următoarele resurse suplimentare:

Codecademy: Învăță programare într-un mod interactiv online, gratuit.

Code School: Începi tehnologii web, în confortul propriului browser cu lecții video și provocări de rezolvat.

Scratch: Programare pentru copii: Cu Scratch, poți să programezi propriile tale povești, jocuri și animații - împărtășind creațiile tale cu alții, online. Gândit inițial pentru cei cu vârste între 8 și 16 ani, este disponibil atât online cât și offline, cu editorul Scratch pentru computere Mac, Windows and Linux.

Hopscotch: Aplicație pentru iPad, recomandată copiilor cu vârste peste 8 ani, cu o interfață simplă și intuitivă ce poate fi utilizată pentru a crea jocuri, animații și aplicații într-un mediu interactiv, colorat. Chiar și programatori mai tineri de 8 ani pot încerca aplicația Daisy Dinozaurul.

Ora de programare s-a finalizat cu obținerea de către elevi a diplomei de certificare care atestă nivelul de înțelegere a conceptelor de bază "Computer Science".

Dacă în cursul acestui an școlar, din fiecare clasă cel puțin un elev a reușit să folosească JavaScript în situl său înseamnă că Ora de programare și-a atins scopul și pe termen lung acești elevi vor fi motivați să creeze pagini web dinamice de calitate.

Bibliografie

<http://www.codecademy.com/>

<http://ro.code.org/>

MULTICULTURALISM ȘI CURRICULUM ȘCOLAR INTERCULTURAL

Prof. Ianc Mirela, Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia

Multiculturalismul este un corpus de gândire în filozofia politică despre modul corect de a răspunde la diversitatea culturală și religioasă.¹

*Simpla tolerare a diferențelor de grup nu este îndeajuns pentru tratarea în calitate de cetățeni egali ai membrii grupurilor minoritare; recunoașterea și acceptarea diferențelor de grup sunt necesare, prin drepturile diferențiate în funcție de grup.*²

Multiculturaliștii înțeleg prin aceasta că este vorba despre „cultura” și „grupurile culturale”, care urmează să fie recunoscute și acceptate. Cu toate acestea, cererile multiculturale includ o gamă largă de creanțe care implică religia, limba, etnia, naționalitatea și rasa.

¹ Stanford Encyclopedia of Philosophy <http://plato.stanford.edu/entries/multiculturalism/>, accesat la data de 14.04.2013, ora 14.03 (trad. noastră)

² Ibidem.

Multiculturalismul are în vedere simpla recunoaștere a existenței varietății culturale a societății contemporane și se referă la totalitatea demersurilor întreprinse în sensul conservării și valorizării individuale și adeseori individualiste a acestei varietăți, respectiv a diferențelor ce caracterizează diversele arealuri culturale.³

Educația multiculturală reprezintă o abordare progresivă pentru transformarea educației, și abordează actualele neajunsuri, deficiențe, și practicile discriminatorii în educație.

Aceasta se bazează pe idealurile de dreptate socială, echitatea educației, precum și o dedicație pentru facilitarea experiențelor educaționale în care toți studenții își atingă potențialul maxim ca elevi și ca ființe conștiente sociale și active, la nivel local, la nivel național, și la nivel global. Educația multiculturală recunoaște că școlile sunt esențiale pentru a pune bazele pentru transformarea societății și eliminarea opresiunii și nedreptății.

Conceptul de educație interculturală a apărut pe la mijlocul secolului XX, în SUA, ca reacție la conflictele interetnice și rasiale din acea perioadă. În urma acelor evenimente, educatorii din școlile americane și-au concentrat eforturile în vederea diminuării tensiunilor rasiale, printr-un ansamblu de măsuri intitulate „educația intergrup sau interculturală”. În țările europene, termenul de educație interculturală a fost introdus, în mod oficial, în anul 1981, în cadrul unui proiect destinat educației copiilor proveniți din familiile de imigranți.⁴

Conceptul de educație interculturală este prezentat pe larg în lucrarea domnului lector univ. dr. IONUȚ VLĂDESCU, *Conceptul de curriculum școlar intercultural*, apărută la editura Vasiliana '98, din Iași în anul 2012.

În ceea ce privește conținutul lucrării d-na prof. univ. dr. Mușata BOCOȘ de la Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca susține că este „necesară și utilă cadrelor didactice din școli, studenților care se pregătesc pentru cariera didactică, specialiștilor din domeniu, precum și publicului larg, iar conținutul ei ne determină să reflectăm la faptul că trebuie să luptăm împotriva propriilor noastre prejudecăți, stereotipuri și tipare de acțiune discriminative”.

Doamna prof. univ. dr. Larisa SADOVEI, decanul Facultății de Pedagogie a Universității Pedagogice de Stat „Ion Creangă” din Chișinău, susține că „în contextul multitudinii referințelor la rolul educației interculturale privind promovarea unei societăți democratice axate pe valorile drepturilor omului și a egalității de șanse, lucrarea *Conceptul de curriculum școlar intercultural*, realizată de Ionuț Vlădescu, devine oportună prin transpunerea ideii interculturalității în noțiuni concrete și strategii de valorificare a diferențelor culturale. Odată cu școlarizarea copiilor imigranților din societățile vest-europene, domeniul educațional este supus provocării de a aborda diferențele culturale, evitându-se, pe cât posibil, riscurile ce decurg din schimburile inegale dintre culturi”.

Educația interculturală nu poate fi realizată doar prin câteva elemente adăugate la curriculumul comun, ci prin manifestarea unei atitudini generalizate favorabile a cadrelor didactice, în legătură cu acceptarea, respectarea și promovarea valorilor interculturale. În acest scop, este necesară o orientare mai pronunțată a școlii în sensul deschiderii elevului către celălalt, către alteritate.⁵

³ Conf. univ. dr. Cristian STAN, *Teoria educației*, suport de curs., p. 46.

⁴ Mușata Bocoș, în prefața la Ionuț Vlădescu, *Conceptul de curriculum școlar intercultural*, Iași, Editura Vasiliana '98, 2012.

⁵ Ionuț Vlădescu, *Conceptul de curriculum școlar intercultural*, Iași, Editura Vasiliana '98, 2012.

IONUȚ VLĂDESCU

CONCEPTUL DE CURRICULUM ȘCOLAR INTERCULTURAL

Vasiliana—ys

IONUȚ VLĂDESCU

CONCEPTUL DE
**CURRICULUM ȘCOLAR
INTERCULTURAL**